כמה מילים טובות

זוג חברים נחמדים הלכו לקולנוע לראות את הסרט חשד של אלפרד היצ'קוק. לפני הכניסה לאולם־ההקרנה הם קנו קופסות־ענק של פופ־קורן, וזללו אותו להנאתם כשנכנסו לאולם. „אסור לאכול באולם," אמר להם הסדרן. החברים שלי, שנורא רצו לגמור את הפופ־קורן בזמן הסרט, אמרו לו „אנחנו נורא רעבים, לא הספקנו לאכול ארוחת־צהריים, תהיה נחמד ותן לנו לגמור את הפופ־קורן בזמן הסרט."

„אם אתם לא משאירים את הפופ־קורן בחוץ, אני מגלה לכם את סוף הסרט," ענה הסדרן.

היו המגֵ צחוקים וטפיחות על הכתפיים, ובכלל, נוצרה חברות בין החברים שלי לבין הסדרן. ואם כבר חברים, אז בטח שהוא ויתר להם בעניין הפופ־קורן.

לא סיפור מתוק?

★ ★ ★

אחרי תלונות רבות של אנשים שאף פעם אי־אפשר להשיג אותנו בטלפון, כי הוא תפוס, ואחרי ששמנו לב שחצי מהמריבות במישפחה מתחילות ב„אל תיגע בטלפון, אני מחכה לשיחה!" החלטנו שמה שיציל אותנו זה קו־טלפון נוסף בבית.

עכשיו אתם בטח מתים מצחוק, ואומרים: „קו־טלפון בתל־אביב זה בטח חמש שנים המתנה." ככה בדיוק גם אני אמרתי, ולכן אפילו לא טרחתי ללכת למישרדי בזק ולהגיש בקשה.

אבל... תמיד יש אבל. לפני חודש וחצי ניתקו לנו את הטלפון, וטענו שלא שילמנו את החשבון. אחרי שכמעט התעלפתי מהעלבון, לקחתי מונית ספיישל וטסתי למישרדי בזק. שם, כמובן התבררה הטעות והכל חזר על מקומו בשלום. אבל אם כבר הגעתי למישרדי בזק, ביקשתי טופס לקבלת מכשיר־טלפון נוסף. קיבלתי את הטופס, מילאתי אותו, ראיתי שמבחינת סדר־עדיפויות אנחנו נמצאים בתחתית, הלכתי הביתה ושכחתי מכל העניין.

הבנתי שעד שכל חולי־הלב, הנכים, חברי־הכנסת, הקופאים ושאר החשובים יקבלו טלפון ועד שיגיע תורי, כבר בטח לא אזדקק לו.

עבר חודש והעניין נשכח לחלוטין. ואז פתאום מצאנו בתיבת־הדואר פתק שבו היה כתוב כי עלינו לשלם בבנק את מחיר ההתקנה של המכשיר החדש, כי תוך שישה חודשים מקסימום הוא יותקן. בהלם גמור צעדנו לדואר, שילמנו את החשבון ולא האמנו.

עבר שבוע. היום קיבלנו פתק נוסף, ובו מיספר־הטלפון החדש שלנו, והבטחה שתוך כמה ימים יבואו האנשים הטובים ויתקינו מכשיר נוסף.

טלפון בתל־אביב בחודש וחצי בלי פרוטקציה ובלי מחלות־לב? הייתם מאמינים לדבר כזה?

★ ★ ★

מישהו צילצל בפעמון הדלת. פתחתי. לפני עמד בחור צעיר ויפה. „אולי את יודעת איפה... (שכנה שלי)?" לא — עניתי לו, אינני יודעת. „קבעתי איתה, והיא לא בבית." הזמנתי אותו לדירה שלי שיחכה לשכנה. הגשתי לו כוס־קפה, נתתי לו עיתון, ופרשתי לעיסוק. אחרי רבע שעה הוא אמר תודה רבה והלך. אחרי שעה הגיע זר־פרחים יפה שאליו היה מצורף פתק: „שוב תודה על היחס החם." חתום: הבחור הצעיר והיפה.

חינם!

ארבע חברות־הגאז הפועלות בישראל התאגדו לשם כתיבת והפצת עלון בשם עשה ואל תעשה לצרכן הגאז הביתי.

כיצד להשתמש נכון, מה לברוח ומתי, איך להתגונן. עלון־הגאז יחולק לכל האוכלוסיה חינם אין כסף ...במשך הזמן.

מי שרוצה לקבל את העלון בדואר יכתוב למכון הגאז הישראלי, ת.ד. 16516, תל־אביב 61164, ויבקש.

בחדרי המגורים

יש לוודא שהמכשירי המחממים תקין וראוי לשימוש וזאת באמצעות בקורת תקופתית.

יש להקפיד ולשמור על מצבו התקין של צנור הגומי המעביר את הגז מהברז בקיר אל המכשיר. בכל מקרה אסור שצנור זה יהיה ארוך מ־3 מטר.

יש להפעיל את המחמם רק בחדר מאוורר היטב.

יש לכבות את המכשיר בלכתך לישון. בחורפי הקיץ, יש לאחסן את המחמם באריזה סגורה. בעת הפעלתו מחדש בחורף, יש לנקותו ולוודא שצנור הגומי הנמיש לא ניזק.

בכל עת - עם גמר השימוש בכל מכשיר גז, סגור את ברז הבטחון (ברז הקיר) של המכשיר.

ובכל מקום - בבית ובסביבתו

הגז, בצורתו הטבעית, נטול ריח. לכן הוספנו לו חומר ריח חריף וברור, כדי שיהיה אפשר לזהותו בנקל.

הרחת גז? בדוק אם יש מכשירים הלפים. אם המכשירים נמצאו תקינים, בדוק אם מקור הריח הוא בצנרת או במיכלים דולפים.

אם מצאת צנור דלף, סגור מיד א הבטחון (ברז הקיר) ואוורר את הח מקרה אל תדליק או תכבה את הח תבעיר אש או תעשה כל פעולה ה ליצור ניצוץ ולגרום להתלקחות הג מקרה של תקלה, קרא מיד לשרות (על־פי הסדר) את: ברז המכשיר, ב ברז ראשי של הדירה או ברז ראשי ו גז מרכזית, ברז המיכלים.

התקנה: עבודה זו תעשה תמיד בי מקצוע מיומנים שהוכשרו לכך.

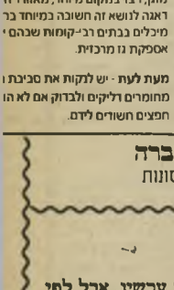

מיגון: יש לדאוג שמיכלי הגז יוצא מוגן, רצוי במקום מיוחד, מאוורר ה דאגה לנושא זה חשובה במיוחד בר מיכלים בבתים רב־קומות שבהם י אספקת גז מרכזית.

מעת לעת - יש לנקות את סביבת ו מחומרים דליקים ולבדוק אם לא הו חפצים חשודים לידם.

קטע מעלון ההסברה
הסברה למניעת אסונות

בוקר טוב

ארוחת בוקר, כפתיחה מרגשת ליום מוצלח, איכשהו עוד לא נקלטה בארץ. זה נכון שארוחות־הבוקר הישראליות, המוגשות בבתי־המלון הטו־בים, כבר נעשו שם־דבר בכל העולם, אבל מי מאיתנו הולך לארוחת בוקר במלון, אם אין לו יום־הולדת או אורח מחו"ל המתאכסן במלון?

מי יכול להרשות לעצמו 35־40 שקלים לארו־חת־בוקר, אפילו אם היא באמת נפלאה? שלא לדבר כבר על המכה הזאת ששמה כשרות, וש־בגללה א־אפשר לאכול נקניק (מוצר בעל חשי־בות עליונה בארוחת־בוקר).

אני, באופן אישי, מוכנה לוותר על ארוחת־צהריים וגם על ארוחת־ערב, בשביל התענוג של האכילה בבוקר, ובאשר אני מכינה ארוחת־בוקר לבני־מישפחתי או לידידי, אף אחד לא רעב עד חצי הלילה. אבל ארוחת־בוקר שמכינים בבית נופלת על שיכמה של האשה, ואל תספרו לי סיפורים על שיוויון.

לפני חודש פתחו ממש ליד ביתי, בטיילת של תל־אביב, מיסעדה חדשה בשם סינגון סול הים. על ארוחת־הצהריים לא ארחיב את הדיבור, כי על זה אפשר לכתוב ספר. רק אגיד שהיא רוצה להיות — וגם מצליחה — כמו המיסעדה דאברוצי ברומא. מי שמכיר, יודע על מה מדובר.

אני אספר על ארוחת־הבוקר בסינגון סול הים, שהיא ארוחה שעוד לא פגשתי בארץ־ישראל.

עבור 12 שקלים מקבלים מיץ טיבעי בלי הגב־לה, לחם חם, חמאה בלי הגבלה, צלחת־נקניקים, צלחת־גבינות, ביצים מטוגנות ותוספות לפי בחי־רה, סלט ירקות טרי־טרי, ריבות, דבש וקפה בלי הגבלה.

בנוסף על כל זה — ים, שמש, חבר או חברה, ונראה אתכם יוצאים משם פסימיים.

לא ברור לי כמה זמן הם יצליחו להגיש את הארוחה הזאת במחיר הזה, ולא ברור לי מה יקרה כשכל עם־ישראל יתחיל להגיע לשם.

בינתיים, בכל בוקר פנוי אני שם.

הלו, טלוויזיה!

סליחה, יש לכם רגע זמן בשבילי?

אז ככה: יופי של תוכנית חן קו. מהתוכניות האלו שכולנו, אמא, אבא ושני הילדים מסתדרים על הספה מול הטלוויזיה וצופים.

נו, עכשיו נגמרו המחמאות, או אפשר להתלו־נן.

לקחתם לנו, הצופים, את כל הכיף של הניחוש, כי אתם מראים על המסך את הפיתגם. מה שאנחנו עושים זה מסתירים את הכתובת ביד ומנסים לנחש. אבל זה שיושב קרוב למכשיר, כדי להס־תיר את הכתובת, תמיד מתעצבן. מה הבעייה לתת לצופים לנחש ביחד עם משתתפי־התוכנית, ורק אחר כך להקריז את הפיתגם?

אנחנו מהצד שלכם, אז תחשבו על זה בבקשה.

ויש עוד דבר. בסוף התוכנית, כשמקריינים את הקרדיטים, מציינים רק את השמות של המפור־סמים. מה קרה, שאר משתתפי־התוכנית הם לא בני־אדם? לא יפה!

מישלוח מנות

גם השנה, כמו בשנים רבות אחרות, נופל פר־רים באמצע השבוע, ולכן נדחות כל המסיבות בכמה ימים, עד לסוף השבוע.

אתם מוזמנים למסיבה? רוצים להביא מתנה? נכון שבקבוק־יין זה יפה, אבל אם אתם רוצים להביא יותר מבקבוק יין — אז תשמעו איזה ספיר־מתנה יצאו לאור בזמן האחרון.

הראשון הוא רק בירושלים, מאת האגרונום, כלכלן, מעצב גראפי, עיתונאי וצלם רנצ'ו ארנון. 250 תמונות־צבע מרהיבות ביופיין, עוברות היס־טוריות, סיפורים פיקנטיים, תאורים מרגשים של מקומות וטכסים מיסתוריים ומרתקים של כל הדתות שהתחברו בעיר המיוחדת הזאת.

ספר שנכתב מתוך אהבה גדולה וחיטוט ות־עוד וחיפוש הזווית הנכונה ביותר. ספר המצליח להעביר ריח וטעם מהאווירה של העיר. יופי! הוצאת אורבך בשיתוף מישרד־הביטחון.

● ● ●

אנמ'לים, סיפרו החדש של האמן יעקב אגם, שהצריך מסיבת־עיתונאים מיוחדת שבה הסביר אגם מה הוא הספר. הוא דיבר על דר'מילים המאפשרות קונוטציות, אסוסיאציות ואתגרי־חשיבה, מהפך בשיטות ביטוי, כתיב וחשיבה.

אני לא בטוחה שהצלחתי להבין למה התכוון המשורר. בעיני הספר הוא עבודה גראפית יפה מאוד. מישחקי־מילים מצד אחד, ומישחקי־ציורים והרבה הומור מן הצד השני.

לדעתי זהו ספר־ילדים.

אולי אגם ירצה להרוג אותי עכשיו, אבל לפי דעתי אני מחמיאה לספר.

הוצאת פלפון.

פינת בן־יהודה

אנשי לישכת המיסחר והתעשייה שמו לב לכך שבקרב ציבור־החברים שלהם (ולדעתי הם לא היחידים) יש קושי בהבחנה בין זכר ונקבה, בעת שהם נוקבים במיספרים. הם פנו לאקדמיה ללשון העברית, וביקשו עזרה. הנה הדף שהוציאה האקדמיה בנושא זה, ומי שמאזין לרדיו ולטלוויזיה, ורואה את נבחרי־הציבור אומרים „יש שני דרכים", יבין כמה זה חשוב.

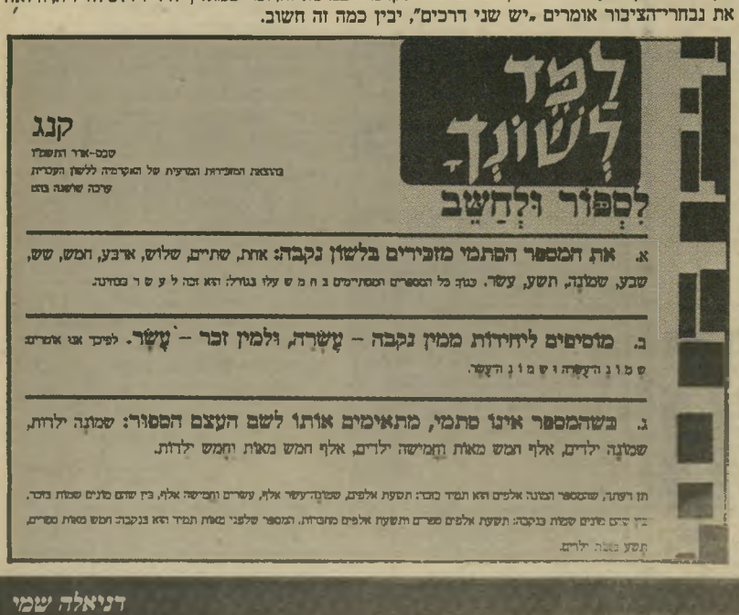

ארוחת־הבוקר ב־12 ש"ח
ביצים סטונגות ותוספות לפי בחירה

דניאלה שמי